

[Lilli Gyldenkilde]

Men da vi lever med en høj arbejdsløshed og intet tyder på, at den bliver lavere, og vi lever med tal for langtidsledighed, som vi skal have gjort noget ved, så må vi her sige, at det er uddannelsessiden, der skal opprioriteres i det. Jeg vil gerne være positiv og sige, at selv om jeg, da jeg kom herop, var temmelig ked af det og også i aftes var temmelig ked af, at vi ikke nåede til noget resultat, så er vi parat til drøftelser om, hvordan vi opprioriterer uddannelsessiden.

Vi er også parat til at se på, hvordan vi finansierer det her. Men det siger sig selv, at arbejdsministeren ikke uden videre, hvis han ønsker forhandling, kan fastholde sin egen model 100 pct. og fastholde udgiftsneutralitet på finansloven. Det lader sig ikke gøre, og jeg skal sige, hvorfor det ikke lader sig gøre, fordi arbejdsministeren nu ser på mig med undren. Hvis det står til troende, hvad arbejdsministeren under hele dette forløb har givet os indtryk af, så er det ualmindelig svært at beregne, hvad det her koster, ualmindelig svært. Jeg forstår det godt. 75 pct. af de mennesker, vi taler om her, er kvinder, og vi ved ikke, hvor mange af dem der er gift eller samboende og har indtægter, der betyder, at de ikke, selv om de kommer ind i bistandssystemet, kan få nogen bistandshjælp.

Det er vanvittig svært at beregne, men vi må vel i løbet af sommeren kunne finde modeller for, hvordan vi lægger kriterier ind for beregning af tallene, sådan at vi ved, at vi taler om det samme, når vi taler videre. For hvis ikke vi gør det, hr. arbejdsminister, så bliver vi ved med at skændes, og så sidder man dér og hører på hankampen, og det er jo ulideligt, når man slås og slår hinanden oven i hovedet med tal hele tiden, fordi man har forskellige forudsætninger. Vi må have tal, hvor vi er enige i de kriterier, der ligger til grund for tallene, ellers kommer vi ikke videre, og det kan vel ikke være meningen. Eller hvis det er meningen at fortsætte på denne måde, så er det, fordi man ikke har lyst til overhovedet at løse problemet. Men så kan vi i hvert tilfælde også konstatere det, når vi når til oktober måned, og så må der jo gøres noget andet, i hvert fald må der andre boller på suppen.

Jeg skal sige til ministeren, at jeg håber, at man lagde mærke til det, jeg sagde om, at uddannelsessiden i det her skal opprioriteres. Der skal sættes penge af til det. Vi skal vide, hvor mange penge der er tale om, så er vi med på at

se på finansieringen. Men ministeren må se i øjnene, at det ikke kun kan være lønmodtagerne, der skal betale det her.

Jeg ved godt, at når vi taler om finanslovpenge, så er der også tale om, at lønmodtagerne kommer til at betale. Det ved jeg godt. Men måske kunne man finde en treklangsmodel alligevel i stedet for det, der indtil nu har været på bordet, sådan at det ikke kun er kontingentforhøjelser, man satser på i den kommende tid, når man skal drøfte, hvordan det her skal finansieres. Men det vender vi gerne tilbage til.

Jeg har udtrykt skuffelse over, at vi ikke nåede langt nok nu. Jeg kan også udtrykke skuffelse over, at der ikke var lidt mere tid, for måske kunne vi sammen have nået i hvert fald en moratorieordning, så vi kunne have fået tid til i fordragelighed at finde en løsning, som kunne samle et bredt flertal, for det er jo nødvendigt. Vi kan ikke på det her område have en ordning, som bliver lavet om, hver anden gang der kommer en ny regering til.

Vi kender jo aldrig konstellationen, og jeg havde nær sagt, den bliver værre og værre. Vi kan så håbe på, at der på et tidspunkt kommer en konstellation, der forstår det dybere problem i det her, så vi kan få lavet en lov, der ikke smider folk på bistandssystemet. Det er vores mål med det.

Men vi sælger ikke de langtidsledige i politisk pingpong. Det har vi ikke råd til på vegne af de langtidsledige, skal jeg hilse og sige.

Glistrup (FP):

For et par år siden førtes i denne sal lange og til dels ophidsede forhandlinger om landbrugsloven. Hvad Fremskridtspartiet sagde ved den lejlighed, interesserede formentlig ikke nogen som helst andre end personalet i Folketingstidendes trykkeri. Jeg står nu i præcis samme pauseklovnssituation, som mine forgængere stod i i 1986. Hvad vi siger om de langtidsarbejdsløse nu, er antagelig aldeles uden interesse for nogen, men om 4-5 måneder kan det få betydning, og derfor vil jeg opfordre alle, der nu skal pakke deres sommerferiekufferter, til øverst blandt litteraturen at lægge som det, de først læser, og som de læser igen hver evig eneste feriedag, hvad enten det regner eller sner eller er det mest strålende solskin, den 25 siders tætttrykte, kondenserede factsmeddelelse om, hvordan arbejdsløshedspolitikken skal føres i